

השלמת פרשיות שלא נקראו

1) ספר אור זרוע חלק ב - הלכות שבת סימן מה

מעשה היה בקלוניא באחד שקבל בשבת הראוי לקרות פרשת אמור אל הכהנים ועיכב תפלה וקריאת תורה כל היום וכשהגיע [שבת] הבאה צוה ה"ר אליעזר בר' שמעון זצ"ל להתחיל בפרשת אמור אל הכהנים ולקרותה וגם בהר סיני הראויה להקראות באותה שבת ושלא לדלג פ"א מן התורה לפי כי מימות משה רבינו נתקן לקרות התורה בפרשיותיה ולהשלימה בכל שנה ושנה כדי להשמיעה לעם מצות וחוקים ואין לך לומר כיון שעבר זמן קריאתה הלכה לה אותה פרשה לפי כי אין קבע בפרשיות לקרות פרשה זו בשבת זו וזו בשבת זו אלא כי כן נסדרו הפרשיות וראיה לדבר שאם יארע יום [טוב] בשב' ודוחין הפרשה של אותה שבת מפני פרשה של יו"ט הלא מיד בשבת הסמוכה ליו"ט חוזר למקום שפסק ולא אמרינן הואיל ונדחית תדחה. ותו דאפי' תימא יש קבע בשבתות בקריאת הפרשיות אפ"ה אין לנו לבטל ולדחות אותה הפרשה שלא נקראת בשבתה אלא לשבת הבאה חוזרין וקורין אותה דתניא בפ' החליל בראשון מהו אומר הבו לה' בני אלים וגו' בשני מהו אומר ולרשע אמר וגו' בשלישי מהו אומר כו' אם חלה שבת להיות באחד מהם ימוטו ידחו פ' אם חלה שבת להיות באחד מהם ודחו שיר המועד מפני שיר של שבת ימוטו ידחה [שהוא] שיר האחרון מפני כי באחד בשבת יאמרו שיר שהיה ראוי לומר אתמול בשבת. ולא יאמרו שיר של אחר השבת [עד יום ב'] נמצא האחרון דחוי אלמא דאין מדלגין סדר השיר וכ"ש סדר הפרשיות שהיא תורת יוצרנו חקים ומשפטים שאין לדלג. וא"ת אי מהתם דון מינה ומינה דמה התם שיר האחרון נדחה אף כאן הפרשה אחרונה תדחה. לא היא דגבי שיר היינו טעמא דכיון דקי"ל דאין מדלגין סדר השיר הא ודאי [א"א] בע"א אבל הכא בסדר הפרשיות התורה כי להשלים התורה אנו באים בכל שנה ואם יותר לנו הפרשה בין מחמת שנה פשוטה בין מחמת יו"ט שחל להיות בשבת ודחה אותה סדר פרשיות בין מחמת כל דבר שלא נקרא אותה פרשה הראוי לקרותה יקראנה בשבת אחר ולא ידלגנה אלא יקראו שתי פרשיות כאחת ויתקנו בזה את אשר חסרו שאם ידלגו הרי חסרו קריאתה על מגן. ואין לומר שאין לקרות משום טורח צבור דהא אמרי' במס' סופרים שאפי' בעבור פסוק אחד חוזר וקורא כל הפרשה כדפרישית לעיל ולא חיישינן משום טורח צבור וכ"ש לכל הפרשה שאין לחוש לטורח צבור כאשר אנו עושים ברוב פרשיות שאנו קורין שתיים ביחד כשהם מרובים על שבתות השנים וכך הוא מצוה מן המובחר וכתב ה"ר משה מיימון זצ"ל המנהג הפשוט לכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות וקורין בסדר בראשית בשניה תולדות נח בשלישית ויאמר ה' אל אברם וקורין והולכין על הסדר הזה עד שגומרין את התורה בחג הסוכות ויש מי שמשלים את התורה בשלוש שנים ואינו מנהג פשוט עכ"ל. וכתב ה"ר משה קרא ונשתתק יעמוד אחר תחתיו ויתחיל ממקו' שהתחיל הראשון שנשתתק ומברך בסוף עכ"ל ר"ל אבל תחילה אינו מברך אותו אחר וראי' לדבריו מצאתי בירושלמי פ' אין עומדין ר' בא בשם דר' חייא בר אבא ור' חייא בשם ר' יוחנן היה קורא בתורה ונשתתק זה שעומד תחתיו יתחיל במקום שהתחיל הראשון אין תימר במקום שפסק הראשונים נתברכו לפניהם ולא נתברכו לאחריהם האחרוני' נתברכו לאחריהם ולא נתברכו לפניהם (ש"מ) וכתוב תורת ה' תמימה שתהא כולה תמימה ומדקאמר האחרונים לא נתברכו לפניהם שמע מינה דאחר העומד לקרות אינו מברך כי אם בסוף.

2) רמב"ם הלכות תפילה וברכת כהנים פרק יג הלכה א

המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות, וקורין בסדר "בראשית", בשנייה "אלה תולדות נח", בשלישית "ויאמר ה' אל אברם". וקוראין והולכין על הסדר הזה עד שגומרין התורה בחג הסוכות. ויש מי שמשלים את התורה בשלוש שנים, ואינו מנהג פשוט.

4) ספר אגודה מגילה פרק הקורא סימן ל

בספר אור זרוע אם בטלו בשבת התמיד ולא קראו הפרשה יקראו הפרשה בשבת הבאה שתי פרשיות.

5) שו"ת מהר"ם מיניץ סימן פה

מה ששאלת, על מעשה שאירע ק"ק ווירמש, בשב' פרש' החדש שהיא ויקהל ופקודי מחוברים לקרות יחד, ונקראו ששה גברי כדינא, וכשהחזן קורא השביעי להשלים הספר נפל תגר בין שני גברא, עד שהס"ת מונח בטיל, ונמשך זה כנגד ב' שעות שלא יכלו להשוותן איזה מהן לקרות לשביעי לסיום הספר, עד שהלכו כמעט כל הקהל חוץ לב"ה, ולקחו עמהם ס"ת מתוך ארון הקדש והלכו לב"ה של בחורים, שקורין צומ"רש, ושם קראו שביעי והשלימו הסידרא כתיקונים, ולא נשאר בב"ה של עיר, רק ד' או ה' אנשים אותם בעלי מחלוקת וצירופה. ועתה אתם מחולקים איך לקרות בשבת אח"כ, בשבת של ויקרא, יש מכם שדעתם נוטה לקרות לשבת שבא פ' ויקהל ופקודי עם ויקרא, ויהיב טעמא למלתא כיון שלא נשלם הסדר בשבת שעבר באותו ב"ה ובאותו ס"ת, כי אם בס"ת אחרת, ונ' כאלו ס"ת ראשונה פגומה, וכן לא חשיב השלמה מה שקראו בב"ה הבחורים, כיון דלא קראו כל ס"ת בחד ב"ה,

לכן צריך לקרות בשבת הבא ויקהל ופקודי עם ויקרא. ועוד, השהייה בין ששי לשביעי הוי יותר מכדי לגמור את כולה, ואע"ג דפסק גבי מגילה, אפי' אם שהה כדי לגמור את כולה יצא מ"מ אפשר גבי קריאת התורה חמור טפי ולא יצא, והשהי' היה בכפלי' ויותר בכדי לגמור את כולה, כי ההפסק היה כנגד ב' שעות. כך דעת השואל. ויש דעתו נוטה דדיי בזה שהשלימו קריאתו בב"ה של בחורים, לכן א"צ לקרא ולחזור ויקהל ופקודי עם ויקרא בשבת הבא, עכ"ל השאלה.

נ"ל דאין לקרות בשבת הבא ויקהל ופקודי, רק מתחיל סדרה דשבעה דהוא ויקרא. מכמה טעמים, חדא מה שהשלימו הסדרה ושהו יותר מכדי לגמור את כולה, בזה אין נפקות' ויצאו ידי קריאה. דהא פסקי' הלכתא כר' יוחנן דאמר שמע ט' תקיעות בט' שעות ביום יצא, דתניא כוותיה כדאי' שם. וכן הביא האלפס ע"ש, ואיתא באותה ברייתא שמע ט' תקיעות תקיעה מזה ותרועה מזה, בזה אחר זה יצא, ואפי' בסירוגין אפילו כל היום יצא עכ"ל הברייתא וכן פסק סא"ז וס"א ומרד' ומי' וכן פר"ח. וכן איתא המסקנא בירוש' אע"ג דר"י מספקא ליה אי הלכתא כר' יוחנן, משום דר' אבהו פליג אדר' יוחנן, וכן רב אשי פרק מי שמתו דסבר אם שהה כדי לגמור את כולה חוזר לראש, גבי היו מים שותתים לו על ברכיו, ע"ש במר' סוף מסכת ר"ה. מ"מ אזלינן אחר רוב דיעות דפסקו כר' יוחנן, ועוד רבי שמשון מקוצי מיישב דרב אשי אית ליה דרבי יוחנן, ומפ' דדוקא היכא דגברא דחוי ואינו ראוי בזה סבר רב אשי אם שהה כדי לגמור את כולו חוזר, כגון גבי הולך במבואות המטונפות, או מים שו[ת]תות על ברכיו, אבל בשמע ט' תקיעות בט' שעות כו', לאו גברא דחוי סבר כר' יוחנן וכן הלכתא דתניא כוותיה, עיין במר' פ' מי שמתו. ה"נ עובדא דידן ל"ש, דאע"ג דע"י פלוגתא דתרי גברא נתבטל הקריאה, מ"מ לא דיחוי הוי הני גברי, אלא בכל עת היה כח בידן להשוותן ולקרות וק"ל, א"כ ש"מ אפילו תקיעות שהוא דאורייתא, אם שהה כדי לגמור את כולה אינו חוזר, מכ"ש קריאת התורה שאינה מדאורי' (הג"ה), דאיתא בירושלמי משה רע"ה תיקן להן לישראל שיהו קורין בתורה בשבתו' ובי"ט. וכן המיימוני פ"ב מתחיל מ"ר תיקן שיהיו קורין בתורה ברבים בשני וחמישי ושבת שחרית, וכן איתא בכמה דוכתיה דקריאת התורה לאו דאורייתא, ע"כ הג"ה). שאינן חוזר לראש.

ומאי דיהיב השואל טעמא למילתא דלא מהני ההשלמה כיון דלא הוי באותו ב"ה. אמינא (הגה) האי מאי, וכי חילו' או בילק הוא, והיכן מצינו דזה שינוי מקום גרם הפסק, וכי סבור הוא הא דשמע ט' תקיעות בט' שעות ביום יצא, יהיה הכל במקום אחד, הא ליתא, דלא מצינו זה בשום דוכתיה דצריך חד מקום לט' תקיעות. וכן ראה אפילו חד תקיעה יכול להיות בשני מקומות, כדאיתא פרק ראוהו בית דין, אמר רבא שמע מקצת תקיעה בבור ומקצת על שפת הבור יצא, עד כי קאמר רבא בתוקע ועלה לעצמו. וכן איתא פ' בתרא דר"ה דר' אבהו הוה שקיל ואזיל בתריה דר' יוחנן, והוה קרי ק"ש כי מטי למבואות המטונפות פסק, בתר דחלף אמר ליה ר' מהו לגומר', א"ל אם שהית כדי לגומר' חוזר לראש. ש"מ דשינוי מקום לא הוי הפסק.

ומאי דיהיב השואל טעמים למילת', כיון דלאו באותו ס"ת נקרא, לכך נראה כאילו ס"ת ראשונה פגומה, זהו נתינת טעם לפגם ומבלי לב ועיון. הא ע"כ אינה פגמיה, דאל"כ אינו רשאי לקרות בה ויקרא בשבת הבא, ומה צריך לקרות ויקהל ופקודי עם ויקרא, ואי אמרת שמא היתה פגומה באותו שבת ואח"כ ניתקן טעיותיה בחול קודם שבת ויקרא, אי חיישי' לזה אז ליתה תקנתה בזה שקורין ויקהל ופקודי עם ויקרא, תאמר היתה פגומה באותה שבת וניתקן אח"כ קוד' שבת ויקרא. ועוד דהתגר בין השני גברי מוכח דלאו משום פגימתו נתבטל הקריאה, כ"א דכל אחד מהם רוצה להיות (חוב') [זוכה] לקרות בה ולסי' הספר לכן מוכח דלא נפגמ'.

והנה אמינא אפי' אם לא סיימו הספר בב"ה של צומריש, ולא יצאו ידי קריאתה דיומ' באות' שבת, מ"מ אין שייך לקרות בשבת הבא ג' סדרו', ויקהל ופקודי עם ויקר'. כי דין זה לא מצינו כ"א בסא"ז ומייתי לה באגודה פ' הקורא וז"ל בא"ז אם בטלו בשב' התמיד ולא קראו הפרש', אז יקראו בשבת הבאה שני פרשיות עכ"ל. הנה לא כתוב רק אם ביטל השבת אחד התמיד, אז יקראו בשבת הבאה שני סדרות, אבל לא כתב אם ביטול ג' או ד' שבתו' יקראו כל אות' סדרות בשבת א', וכן מסתברא דאל"כ אין לדבר סוף. מעתה שק"ק מה שייך לעשות חצי תקנת', רק אמר דווקא שבת אחת, לימא שתי שבתות או ג' דמ"ש שבת אחת משני'. לכן נ"ל דווקא שני סדרו' יקראו יחד אם יתבטל קריאות' שבת, כיון דבלאו הכי מצינו לפעמים שקורין ב' סדרות בשבת אחת, בשנת פשוטו' דהרבה סדרות מחוברות, אבל אם נתבטל ב' שבתות אין קורין בשבת הבא ג' סדרות, דלא מצינו שום דוכתי שקורין ג' סדרות בחד שבת, א"כ הכי עובדא דידן אם באת לקרא מה שלא נקרא בשבת שעבר, היה צריך לקרות ג' סדרות ויקהל ופקודי עם ויקרא, וזה לא מצינו, ואין בזה שום דיעה ולא תקנה לקרות בשבת הבא ג' סדרות. וכן משמע לשונו וז"ל יקראו בשבת הבאה ב' פרשיות עכ"ל, וקשה ה(ו)א לפעמים נמצאו ג' פרשיות כשהיו שתי סדרות דבוקות בשבת שעבר, והכי ה"ל לומ' יקראו בשבת הבא כל סדרות שראוי לקרא בשבת שעבר עם סדרה של שבת וכה"ג, דזה הוי משמע בין שיהיה בשב' שעבר חד סידרה בין יהיו ב' סדרות, אע"כ לכך קאמ' דוקא ב' פ' ולא כשהיה ג' סדרות, כגון דלא היו דבוקות בשבת זה, אבל היו דבוקות בשבת שעבר אין לו תשלום. מ"מ א"כ מ"מ הכא עובדא דידן דנקר' פקודי לחודיה עם ויקרא, זא"ק כיון דויקהל ופקודי היו דבוקים באותן שבת שעבר, והוי כמו חד סידרה לאותו שבת והוי שניהם חיובה דיומא, לכן אין סברא כלל לחלקם ולקרות בשבת הבא חצי חיובה דיומא שעבר (הוי) הוי חצי תשלום והוי כמאן דליתא.

ועוד יש גריעותה הכא, כיון דפקודי הוי סיום הספר, אין סברא בשבת אחד לקרות מספר לספר, דזה לא מצינו בשום דוכתה, ובפרט למנהגינו דאנן נהגינן כשיש ב' סדרות דבוקות אז חד גברא קרי סוף סידרה ראשונה ותחילת

סידרה שנייה יחד, ויפה מנהג' כדי שלא להפסיק בין סידרה לסידרה כדי שיהא נרא' כאלו הוא חד סידרה, א"כ כי קורין הכא פקודי עם ויקרא אז היה צריך לקרות לחד גברא סוף פקודי ותחילת ויקרא, [אין] זה מן הנכון לקרות מתרי חומשי לגבר' חד לחברם יחד, כי תיקון סופר' להפרידם בארבע שיטי' שיש חלק בין חומש לחומש כדאיתא במסכת סופרים. וכן אנו נהגינן דלאחר סיום הספר עונים הקהל בקול רם חזק, וטעמא של אותו מנהג, כמו שכתב אחר כל פרק או אחר סיום המסכת הדרין עלך, כלומר מאחר דסיימו הפרק או המסכת השמר לך פן תשכח את הדברים כו', חזור בהן שלא תשכח, או כמו שנהגו לומר לחזן ישר כחך, כלומר גמרת מצוותך, יהי רצון שתזכה לומר יתר מצוות, וה"נ פי' סיימת החומש יישר כחך, א"כ הקהל קוראים בקול רם שנסיים החומש, לכן אין סברא ונכון לקרא עוד לאותו גברא תוך החומ' השני, וכן מסתברא שלא לקרות מחומש לחומש בשבת אח', ותו לא מידי. עושה שלום במרומיו כו'. כנ' משה טרוד משה לוי מינץ.

6 שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת ספר תורה סימן קלה סעיף ב

מקום שמפסיקין בשבת בשחרית, שם קורין במנחה, ובשני ובחמישי, ובשבת הבאה. הגה: אם בטלו שבת אחת קריאת הפרשה בצבור - לשבת הבאה קורין אותה פרשה עם פרשה השייכה לאותה שבת (אור זרוע). (ועיין לקמן סי' רפ"ב).

7 מגן אברהם שם ס"ק ד

וה"ה אם התחילו ולא סיימו מחמת קטט אבל אם היו ב' מחוברין באותו שבת שבטלו - אין קורין בשבת הבאה ג', דלא מצינו לעולם שקורין ג' וא"ל יקראו ב' לכל הפחות, דאין תקנה לחצאין ובהגמ"נ כתוב ע"ז ולא נראין דבריו בעיני ואם בטלו פ' ויחי - אין לקרותו עם פ' שמות, כי כשקורין ב' סדרות צריך לקרות חד גבר' מסוף סדרא ראשונה לתחלת סדרא שניה כדי שיהיו מחוברין, וזה אין נכון לעשות בשני ספרים (רמ"מ סי' פ"ה).

8 ביאור הגר"א שם ד"ה אם

כמ"ש בתפלה טעה ולא התפלל כו'.

9 משנה ברורה שם שם ס"ק ו

שבת אחת - ואם בטלו כמה שבתות י"א דאין לקרות בשבת הבאה כ"א הסדרה האחרונה הסמוכה לזו וי"א דצריך להשלים בצבור כל הסדרות שביטלו. ומביאור הגר"א משמע דס"ל כהדעה הראשונה.

10 הגהות לספר המנהגים - טירנא אות מא

ההר"מ מינץ חילק דוקא ב' פרשיות אבל ג' פרשיות כגון אם בשבת שעבר היו כפולין לא עי"ש. אבל לא נראין דבריו בעיני.

11 אליה רבה אורח חיים סימן קלה סעיף ב

קורין אותה וכו'. כתב בהגהת מנהגים שבת [שחרית, אות מא] וזה לשונו: מהר"מ מינץ סי' פה ב, אבל ג' פרשיות כגון אם בשבת שעבר היו כפולין לא עי"ש. אבל לא נראין דבריו בעיני ע"כ. ובכנסת הגדולה [הגהות טור] ועולת תמיד [סק"ד] לקמן בסי' רפ"ב הביאו דברי הר"מ להלכה ולא הזכירו דברי הגהות הנ"ל, וכמדומה דאשתמיט להו. וכן מסתבר טעמו, דאין לדלג שום פרשה. ועוד לפי שמצאתי טעם בגליון מרדכי קטן ריש ברכות זה לשונו: מימות משה רבינו ע"ה ניתנה לקרוא בפרשיות להשמיע לרבים ע"כ, ומשמע דאין חילוק כלל. ומכל שכן כששתים דבוקות בשבת זו שקורין נמי סדרא של שבת העבר. ולפ"ז נ"ל הוא הדין כשבטלו שנים או שלשה שבתות - יקראו כל הפרשיות שביטלו בפעם אחת, דלא כמשמעות מתשובות הר"ם שם בסוף [סימן] פ"ה. והוא הדין אם התחילו ולא סיימו מחמת קטט. עוד כתב מהר"מ שם דאם הסדרה שעבר היה סוף הספר אין קורין אותה. כתב עולת תמיד שם בשם תשו' הר"ם [שם], ובמקום שיש יותר מבית הכנסת אחד, אם קראו בבית הכנסת אחד אף על פי שלא קראו בבתי הכנסת אחרים - לא נקרא ביטול התמיד וא"צ להשלים ע"כ. ונ"ל מגוף התשובה שם דוקא כשהקהל מבית הכנסת זה היו קוראים רק שהיו בבית הכנסת אחרת, אבל אם קהל זה לא היו קוראין כלל - צריך להשלים. כתב משפטי שמואל סימן ג', אם התפללו בבית הכנסת וקראו בספר תורה, וקצת מציבור לא היו בבית הכנסת - אין להם לחזור ולהוציא ס"ת ולקרות בה, מפני פגמה של ראשונה ע"כ. ונראה דוקא שהראשונים התפללו בזמן הראוי לתפלה והאחרונים לא באו בזמן התפלה. עולת תמיד ס"ס קמ"ד. כתב בגליון מג"א [עטרת זקנים סק"א] דאם בטל ביום ב' באונס קריאת התורה, יקראו ביום ג', שלא ילכו ג' ימים בלא תורה, אבל אם בטלו ביום ה' או אפילו ביום ב' אלא שביטלו במזיד, יש להסתפק ע"כ. ומפוסקים הנ"ל לא משמע להשלים אלא בשחרית דשבת שיתבטל הסדרה לגמרי, משא"כ זה נשלם בשבת שחרית.

12 ערוך השולחן אורח חיים סימן קלה

סעיף ו

כתב רבינו הרמ"א בסעיף ב' דאם בטלו שבת אחת קריאת הפרשה בצבור לשבת הבאה קורין אותה פרשה עם הפרשה השייכה לאותו שבת עכ"ל וה"ה אם הניחו באמצע קורין לשבת הבאה ממקום שהניחו עם הסדרה השייך

לאותו שבת ויש מי שאומר דאם באותו שבת שביטלו היו שני סדרות מחוברים דאין קורין אותם לשבת הבא משום דלא מצינו שיקראו ג' סדרות בבת אחת [מג"א סק"ד] ולפ"ז ה"ה דאם בשבת הבא יהיו שני סדרות דג"כ אין קורין ודברים תמוהים הם דהא כיון דחובה היא להשלים מה שלא קראו מה לי תרי מה לי תלת ואפילו אם לא קראו כמה שבתות נראה שחובה להשלים כולם וכן ראיתי מי שפסק כן להלכה [א"ר סק"ב והביא כן גם מהגהת מנהגים] וכן יש מי שאומר דאם בטלו הסדרה שבסוף ספר לא יקראוה בשבת הבא עם הסדרה של הספר השני מפני שהרביעי צריך לקרות משני הסדרות וא"א לחבר משני ספרים קריאה אחת [מג"א שם] ותמוה הוא דאטו לעיכובא הוא שיהא אחד מחבר השני סדרות ועוד איזה איסור יש בזה אם יחברום והעיקר נראה דבכל אופן החיוב להשלים בשבת הבא ונראה דרק בשבת הבא יכולים להשלים אבל אם ירצו להשלימה באמצע השבוע א"א דלא נתקן שבעה קרואים רק בשבת ושיקראוה בשני או בחמישי בג' קרואים ביחד עם הפרשה לא תהיה כתקנת חכמים מיהו זה וודאי אם ביכולתם לקרותה בשבת במנחה יקראו אז שבעה קרואים ויצרפו בזה גם הפרשה הבאה [נ"ל]:

סעיף ז

וכל זה הוא בשבת אבל בב' וה' כשביטלו הקריאה או בשבת במנחה נראה דא"צ להשלימה שהרי יקראוה בשבת הבא ויש מי שאומר שאם ביטלו ביום ב' יקראוה ביום ג' כדי שלא ילכו ג' ימים בלא תורה [א"ר בשם גליון מג"א] ולא נהירא כלל לקרות בתורה ולברך ברכות ביום שלא תקנו חכמים ויש מי שחולק מטעם אחר דלא נתקן זה אלא בשבת שחרית כדי שלא תתבטל קריאת הסדרה לגמרי [א"ר שם] וכן בר"ח ויו"ט ותענית ציבור כשנתבטלה הקריאה א"צ לקרותה ביום אחר וכן יש להורות וכן בשבת שחרית כשקראו כל הסדרה אלא שהמפטיר וההפטרה נתבטל מאיזה סיבה א"צ להשלימה דלא נתקנה אלא לסדרה זו ולא לאחרת ועוד נ"ל דכשלא קראו הסדרה ומשלימין אותה לשבת הבא שאז צריך המפטיר לומר שני ההפטרות כיון שקראו הסדרה שלה.

13 (זוהר כרך ב (שמות) פרשת ויקהל דף רו עמוד ב

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא או אפילו מלה חדא אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא - יפסיק ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא בפרשתא דשבתא אחרא רזא דא בשעתא דאיפסיקו פרשיין - כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קודשא בריך הוא, כיון דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא - את עטרו קמיה קודשא בריך הוא ואמרי: אנא משבת פלוני ואנא משבת פלוני. בההיא שעתא קרא ליופיא"ל רב ממנא ולחמשיין ותלת רתיכין קדישין דתחות ידיה דאתמנון בשמושא דאורייתא, וכל רתיכא ורתיכא מני ליה, להאי רתיכא על פרשתא פלניא דבשבת פלוני, ורתיכא פלוני על פרשתא פלניא דשבת פלוני, וכל חד וחד משמשא לאורייתא דההוא שבת דיליה ואסיר לן לערבא אלין באלין ולא לאעלא רתיכא ברתיכא דחבריה אפילו כמלא נימא ואפילו בחד תיבה או אפילו באת חד אלא כל חד וחד דכמה דפסיק לון קוב"ה וכמה דמני לון באינון פרשיין כל חד וחד על מטריה.